

Minuscule bekjes

Verdroogd zwichten takken, zuchtend
op de bodem gekrakt

Schorskevers leggen woudreuzen plat
als Achilles' hiel, verscholen regels
in de grond, onderhuids wordt de strijd volbracht

Wind ontwortelt, geeft uitgesproken
zijn ravage prijs, een spechtesnavel doorboort
lippenzacht weerloos weefsel, als penetrante
spijkers in kussentjesmos

Scheuten klimop schroeven hun wurggreep
een tandje strakker, hoge kruinen knarsen
een dodelijke omarming wiegt wild in de wind

's-Nachts wordt met hemelsbreed geweld
een puntig, verkoold sculptuur
onstuimig aangekondigd
in één klap neergezet

Minuscule bekjes werken 24/7
bijten alles in aarde om
ontbinding bloeit, sterft vitaal
oorspronkelijk en onvervalst

In het oog van de orkaan

staal sleept tegen staal
hakken op straatstenen tegels

stappen twee kanten op,
de cadans van een mensenmassa
stoot overal, doorheen

tempo wordt geademd
pulserend wordt bewogen
het hier voorbij,
daarginds

is dit oeverloze geraas
naar een quasi volgend doel
niet de uitgelezen stek
om roerloos,
te blijven
staan?

flarden op te nemen
onomstotelijk,
niet met de massa mee
te gaan?